

Arrest

nr. 256 026 van 9 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat TENDAYI W. KALOMBO
Verlaatsstraat 37
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat TENDAYI Wa KALOMBO, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 8 juli 2017 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 19 augustus 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 oktober 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster op 9 december 2020 gehoord.

1.3. Op 12 januari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 14 januari 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Goiânia en bent u Braziliaans staatsburger. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op de asielmotieven die uw partner D. G. D. S. (...) (O.V. (...)) in het kader van zijn asielverzoek heeft ingeroepen. Zo bevestigde u dat uw partners neef M. A. A. D. S. (...) misdadiger is, dat hij zich voor uw partner had uitgegeven waardoor misdrijven verkeerdelijk aan uw partner werden toegeschreven, dat uw partner erin slaagde om zijn naam te zuiveren, dat M. (...) uw partner zowel in 2012 als in 2017 met de dood had bedreigd, en dat jullie zowel in 2013 als in 2017 naar België kwamen uit vrees voor M. (...). U verzocht op 19 augustus 2020 om internationale bescherming. Bij terugkeer vreest u voor uw veiligheid en vreest u dat M. (...) u, uw partner of uw kinderen iets zou aandoen. Ook denkt u dat er mogelijks nieuwe door M. (...) gepleegde criminele feiten zouden kunnen opduiken die verkeerdelijk aan uw partner kunnen worden toegeschreven. U legde de volgende documenten neer: uw paspoort en dat van jullie zoontje P. A. (...); uw identiteitskaart; de geboorteaktes van jullie zonen P. A. (...) en Y. M. (...); en een aantal bladzijden van een door de rechtbank van de staat Goiás opgesteld overzicht d.d. 31 juli 2020 over de door de neef van uw partner gepleegde misdrijven, waaruit onder meer blijkt dat hij in 2014, 2015 en 2016 ontsnapt is en dat hij zich schuldig maakte aan identiteitsfraude.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw partner D. G. D. S. (...). In het kader van zijn verzoek heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

" Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Jullie hebben immers de beweerde (doods)bedreigingen door M. (...) niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst dient er gewezen te worden op uw houding. Uit uw verklaringen blijkt dat uw neef u in 2012 reeds met de dood bedreigd heeft, dat de bedreigingen van die aard waren dat u in januari 2013 voor een tweetal jaar naar België vluchtte (CGVS, p. 5) en dat u desondanks terugkeerde naar Brazilië. Uw rechtvaardiging, met name dat u toen terugkeerde omdat u dacht dat uw neef zeer lang in de gevangenis zou moeten zitten, kan gelet op het feit dat u zich nooit informeerde hoe lang hij in de gevangenis moest zitten (CGVS, p. 14-15) en gelet op het feit dat hij u ook in 2012 vanuit de gevangenis bedreigde en dat u zich desondanks onveilig voelde, maar moeilijk overtuigen. Hoewel jullie sinds 2017 opnieuw in België verblijven – vanaf drie maanden na uw aankomst hier verbleef u hier illegaal –, hebben jullie bovendien nog tot 19 augustus 2020 gewacht alvorens om internationale bescherming te verzoeken. U rechtvaardigde uw laattijdig verzoek door te stellen dat u dacht dat een dergelijk verzoek indienen niet mogelijk was omdat Brazilië geen land in oorlog is. Van zodra u vernam dat u toch een dergelijk verzoek kon indienen, deed u dit (CGVS, p. 6). Uw partner verklaarde dat ze nooit onderzocht heeft of er wel mogelijkheden waren om asiel aan te vragen en jullie probeerden ook niet op een andere manier jullie illegale situatie in orde te brengen (CGVS A. (...), p. 6-7). Deze uitleg kan jullie laattijdig verzoek niet rechtvaardigen. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u duidelijk niet heeft gedaan. Overigens is het opvallend dat uw partner met jullie zoontje – uw tweede kind was toen nog niet geboren – na uw vlucht uit Brazilië in 2017 nog twee maanden in Brazilië achterbleef, terwijl u nochtans vreesde dat uw neef (of diens criminele entourage) ook hen iets zou aandoen (CGVS, p. 4; p. 20; CGVS A. (...), p. 4-5; p. 9; p. 18-19). Uw terugkeer naar Brazilië ergens in de loop van 2014, het feit dat uw vrouw na uw vlucht nog twee maanden in Brazilië verbleef ondanks uw vrees dat uw neef haar ook iets zou aandoen en uw heel laattijdig verzoek om internationale

bescherming nadat u zowel in 2013 als in 2017 Brazilië ontvluchtte naar aanleiding van de door u beweerde bedreigingen door uw neef zijn slechts moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en tasten bijgevolg de ernst en de geloofwaardigheid van jullie beweerde vrees ten aanzien van uw neef aanzienlijk aan.

Daarnaast legden jullie incoherente en bevreemdende verklaringen af over de door u beweerde bedreigingen vanwege uw neef. Zo stemmen uw verklaringen betreffende de verblijfplaats van uw neef toen hij u telefonisch bedreigde niet met elkaar overeen. Aanvankelijk beweerde u immers dat als hij u opbelde, het altijd vanuit de gevangenis was (CGVS, p. 14). Even later zei u evenwel dat hij u ook telefonisch bedreigde toen hij op vrije voeten was (CGVS, p. 16). Bevreemdend is voorts dat u naar aanleiding van de bedreigingen in 2012 geen klacht indiende naar eigen zeggen omdat u niet zo ongerust was en omdat u dacht dat het wel zou bekoelen (CGVS, p. 12), maar dat u vanwege dezelfde bedreigingen het blijkbaar wel nodig vond om Brazilië te ontvluchten. Bovendien is het erg merkwaardig dat u na de bedreigingen door uw neef uw partner weliswaar vroeg om naar België mee te komen, maar dat u haar niet op de hoogte bracht van de reden waarom ze mee moest komen. Dit zou ze pas vernomen hebben in 2014 (CGVS A. (...), p. 6). Dat ze dit pas in 2014 vernam en dat u haar hiervan niet op de hoogte bracht toen ze voor haar eerste reis naar België in januari 2013 nog in Brazilië was, hoewel u vreesde, zoals reeds aangestipt, dat uw neef uw familieleden iets kon aandoen, komt weinig aannemelijk over. In het verlengde hiervan is het opmerkelijk dat uw vrouw niet wist of u voor 2014 al dan niet op de hoogte was van het feit dat uw neef uw naam al eerder gebruikt had (CGVS A. (...), p. 13). Nochtans verklaarde u naar aanleiding hiervan in 2013 Brazilië ontvlucht te zijn: u ontdekte de identiteitsfraude voor het eerst in 2012 en werd voor het eerst in 2012 bedreigd (CGVS, p. 5; p. 9). Verder verklaarde A. (...) enkel weet te hebben van bedreigingen in 2012, die ze, zoals reeds aangestipt, pas in 2014 te weten kwam, en bedreigingen in 2017 (CGVS A. (...), p. 9-10). Gevraagd wanneer M. (...) jullie de eerstvolgende keer na 2012 bedreigde, verklaarde ze dat het volgens haar in 2017 was. Ze wees erop dat ze na jullie terugkeer aanvankelijk dacht dat alles opgelost was en dat M. (...) uit jullie leven was verdwenen; alles was [voor haar] perfect. In 2017 merkte ze dat u verschillende telefoontjes van verschillende telefoonnummers ontving, waardoor ze u begon te wantrouwen en waardoor u haar de werkelijke situatie uitlegde (CGVS A. (...), p. 8; p. 10). Dat u volgens A. (...) enkel in 2012 en 2017 werd bedreigd, stemt niet overeen met uw verklaringen. U beweerde immers dat u sinds 2014 heel regelmatig door uw neef werd opgebeld en dat hij u toen bedreigde. Dit gebeurde wel twee tot drie keer per maand (CGVS, p. 14). Jullie incoherente verklaringen over de bedreigingen vanwege uw neef ondergraven in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan.

Ook blijkt uw bewering dat u in 2013 en 2017 het land ontvluchtte omdat uw neef toen uit de gevangenis was (CGVS, p. 5; p. 8) niet te kloppen. Uit uw latere verklaringen blijkt immers niet alleen dat M. (...) op het moment dat u in 2013 naar België kwam achter de tralies zat: u verklaarde immers dat hij sinds 2012 niet meer vrij was tot 2014. Ook toen u in 2017 naar België kwam zat M. (...) in de gevangenis. In 2015 en 2016, zo blijkt uit uw verklaringen en uit de door jullie neergelegde documenten, waren er wel momenten dat uw neef op vrije voeten was en die momenten was u net wel in Brazilië (CGVS, p. 9; p. 15-17). Zo blijkt dat M. (...) onder meer in 2015 en, voor het laatst, begin 2016 ontsnapte en telkens na een aantal maanden terug ingerekend werd. Nog opmerkelijk is dat ofschoon de bedreigingen vanaf 2014 volgens u frequenter en ernstiger werden, jullie uitgerekend in 2015-2016, een periode waarin M. (...) criminele activiteiten had en verschillende keren op vrije voeten was – hij bedreigde jullie ook als hij in vrijheid was –, een huis kochten in Senador Canedo vlakbij M.'s (...) thuisbasis Goiânia (CGVS, p. 16; CGVS A. (...), p. 4; p. 11). Dat u niet uit Brazilië vluchtte wanneer uw neef op vrije voeten was en in die periode zelfs een huis kocht, maar wel uw huis verkocht en vluchtte wanneer hij in de gevangenis zat, is moeilijk in overeenstemming te brengen met uw beweerde vrees.

Dat jullie de bedreigingen door M. (...) niet aannemelijk hebben gemaakt, blijkt tevens uit het feit dat jullie bijzonder weinig wisten over de straffen die M. (...) kreeg. Zo verklaarden jullie niet te weten tot welke straf M. (...) veroordeeld werd en hoe lang hij momenteel in de gevangenis moet zitten (CGVS, p. 17; CGVS A. (...), p. 13). Nochtans kan aangenomen worden dat, indien u daadwerkelijk door M. (...) met de dood werd bedreigd, de duur van zijn gevangenschap bijzonder interessante informatie zou zijn aan de hand waarvan jullie jullie risico in Brazilië zouden kunnen inschatten. Dat jullie hierover geen enkele informatie hadden, ondermijnt dan ook wederom jullie beweerde vrees ten aanzien van M. (...) die u met de dood zou bedreigen. Jullie verklaarden nog dat M. (...) aan het proberen is om vrij te komen maar konden niet zeggen op welke basis hij dit probeert (CGVS, p. 17-18; CGVS A. (...), p. 9; p. 13). Gevraagd naar de voorwaarden om vervroegd vrij te komen, verklaarde uw partner dat dat kon wegens goed gedrag en dat het afhankelijk is van de opgelegde straf, die ze, zoals aangehaald, merkwaardig genoeg niet kende (CGVS A. (...), p. 13). Dat geen van jullie beiden wist hoeveel jaar M. (...) gekregen had en welke straf hij momenteel uitzit is weinig ernstig, waardoor jullie bewering dat hij binnenkort mogelijks vrij zou komen het puur hypothetische karakter niet kan overstijgen.

Tot slot kan er nog op gewezen worden dat hoewel de bedreigingen ten aanzien van u reeds begonnen zouden zijn in 2012 en vanaf 2014 toegenomen zouden zijn in ernst en hevigheid, het nooit tot een fysieke confrontatie met M. (...) of met zijn bendeleden gekomen is terwijl M. (...) daar logischerwijs toch de kans toe had. U bleef immers steeds op dezelfde plaats wonen, niet ver van M.'s (...) thuisbasis Goiânia en u ging gewoon werken (CGVS, p. 16; CGVS A. (...), p. 11).

Uit voorgaande bevindingen blijkt dat jullie de (doods)bedreigingen door M. (...) niet aannemelijk hebben gemaakt.

Zelfs al had u deze bedreigingen aannemelijk gemaakt, quod non in casu, dan nog hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u naar aanleiding van de beweerde bedreigingen door M. (...), die overigens geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, geen beroep zou kunnen doen op de in Brazilië beschikbare beschermingsmodaliteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Uit uw verklaringen blijkt immers dat noch u noch uw partner ooit klacht indiende naar aanleiding van de bedreigingen (CGVS, p. 18; CGVS A. (...), p. 15). Jullie uitleg, met name dat klacht indienen zinloos was en niets zou opgelost hebben of mogelijks represailles in de hand zou gewerkt hebben, dat de Braziliaanse wet nalatig was en dat de justitie haar werk niet deed omdat uw neef altijd vrij kwam (CGVS, p. 11-12; p. 14-16; p. 18-19; CGVS A. (...), p. 16), is niet afdoende ter rechtvaardiging voor jullie nalaten. Uit jullie verklaringen en uit de neergelegde documenten blijkt immers dat M. (...) heden in de gevangenis zit, dat hij in het verleden verschillende keren naar aanleiding van door hem gepleegde misdrijven of na zijn ontsnappingen werd gearresteerd, soms met veel moeite, en dat hij veroordeeld werd. Ook slaagde u erin om uw naam te zuiveren nadat u de autoriteiten had gewezen op de door M. (...) gepleegde identiteitsfraude. Bovendien verklaarde u dat situaties waarbij criminele feiten die na 2014 bovenkwamen en verkeerdelijk aan u werden toegeschreven gemakkelijk met uw advocaat rechtgezet konden worden; u kreeg ook een document in handen waarmee u kon aantonen dat de misdaden die uw neef in uw naam had gepleegd niet door u werden gepleegd en u kende nooit problemen met uw autoriteiten naar aanleiding van de door M. (...) gepleegde identiteitsfraude (CGVS, p. 12-13). Dat er nieuwe criminele feiten zouden kunnen opduiken die verkeerdelijk aan u toegeschreven zouden worden waardoor u hiervoor verkeerdelijk zou moeten opdraaien en in de gevangenis zou moeten gaan (CGVS A. (...), p. 17-18), is dan ook een blote bewering die jullie geenszins aannemelijk gemaakt hebben. Bovendien blijkt uit de door uw partner neergelegde documenten dat uw neef veroordeeld werd voor identiteitsfraude, zei u dat uw neef u bedreigde omdat hij door u [naar aanleiding van de door u aangekaarte identiteitsfraude] veel langer in de gevangenis moest zitten, veronderstelde ook uw partner dat hij door de vastgestelde identiteitsfraude langer in de gevangenis moest zitten en vermoedde ze eveneens dat hij naar aanleiding van een eventuele klacht van jullie gestraft zou worden (CGVS, p. 10; p. 14; CGVS A. (...), p. 14-16). Uit het voorgaande kan dan ook bezwaarlijk onwil of onkunde vanwege de Braziliaanse autoriteiten om op te treden naar aanleiding van door uw neef gepleegde misdrijven afgeleid worden. Dat sommige procedures, onder meer door een trage communicatie en informatiedoorstroming vanwege de Braziliaanse administratie, soms lang duren, zoals u ook nog aanstipte (CGVS, p. 12-13), doet aan deze vaststellingen betreffende het optreden van de Braziliaanse autoriteiten ten aanzien van uw neef M. (...) geen enkele afbreuk. Dat u vreesde dat het indienen van een klacht de problemen zou verergeren en mogelijke represailles (die u overigens bezwaarlijk kon concretiseren – u verwees enkel naar partnergeweld die echter niet op uw problematiek van toepassing is –; CGVS, p. 19) in de hand zou werken, kan uw nalaten ter zake evenmin rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Brazilië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Tot slot blijkt uit niets dat u zich niet elders, ver van Goiânia, bijv. in Aruanã (waar uw ouders naartoe verhuisden), in Rio de Janeiro, in Manaus of in Fortaleza, zou kunnen vestigen om uw beweerde problemen met uw neef te ontlopen. Na een analyse van alle elementen kan immers worden gesteld dat het concept van intern vluchtalternatief op u kan worden toegepast, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Eerst en vooral bent u in staat om zich elders te vestigen. Uit uw verklaringen blijkt dat u de afgelopen jaren drie keer naar Europa afreisde en uw ouders, die volgens u ook bang waren voor uw neef, konden in het verleden binnen Brazilië, en meer bepaald naar Aruanã, volgens u ver van Goiânia, verhuizen (CGVS, p. 8; p. 16). Er kan verder worden

gesteld dat u geen vrees voor ernstige schade zou ondervinden in de overwogen hervestigingszone. Jullie beweerden weliswaar dat uw neef ook al in andere Braziliaanse staten misdrijven heeft gepleegd – jullie zouden overal zijn schaduw voelen –, dat jullie goed weten waartoe hij in staat is en dat jullie niet wisten waar zijn benedeleden zich overal bevonden. Deze uitleg overtuigt niet. Immers, zoals hierboven reeds werd aangestipt, slaagden jullie erin, ondanks de bedreigingen van uw neef, zelfs in de buurt van Goiânia, waar u in uw eigen huis bleef wonen, en zelfs wanneer uw neef op vrije voeten was, om confrontaties met M. (...) of zijn benedeleden te vermijden. Aangezien jullie erin slaagden zelfs in de buurt van Goiânia een confrontatie met M. (...) en/of zijn benedeleden te vermijden blijkt uit niets dat het voor jullie onmogelijk zou zijn om in een groot land als Brazilië, ver van Goiânia, een veilig leven te leiden. Uit niets blijkt overigens dat uw ouders in Aruanã met uw neef problemen hebben gekend (CGVS, p. 16; CGVS A. (...), p. 11; p. 16-17). Bijkomend kan nog aangestipt worden dat er, zoals hieronder nog zal blijken, voor burgers in Brazilië actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Bijgevolg blijkt uit niets dat u elders buiten uw regio van herkomst ook maar enige vrees voor vervolging of ernstige schade zou moeten koesteren. De beoogde hervestiging kan tot slot redelijk genoemd worden. U heeft in het verleden verschillende jobs uitgeoefend in Brazilië en volgde verschillende opleidingen (CGVS, p. 5). Uw partner werkte in Brazilië als schoonmaakster en volgde ook een opleiding (CGVS A. (...), p. 5). Uit niets blijkt bijgevolg dat het, rekening houdend met de algemene socio-economische toestand van het land, economisch voor jullie onmogelijk zou zijn om elders een nieuw leven op te bouwen en er werk te vinden. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bijgevolg dat jullie niet aannemelijk gemaakt hebben dat het voor jullie onmogelijk zou zijn om zich definitief ver van Goiânia, bijv. in Aruanã, Rio de Janeiro, Manaus of Fortaleza, te vestigen.

Tot slot kan, overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechterlijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden geviséerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit en uw nationaliteit, aan de identiteit en nationaliteit van uw kinderen, en aan uw burgerlijke staat wordt niet getwijfeld. Evenmin wordt getwijfeld aan het feit dat uw neef M. A. A. D. S. (...) een crimineel is die zich voor u uitgaf en dat u erin slaagde om de situatie recht te zetten.”

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aan uw identiteit en uw nationaliteit, aan de identiteit van uw kinderen en aan de criminele activiteiten van uw partners neef, zoals aangetoond door uw documenten, wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “het algemene beginsel van behoorlijk bestuur, met name het grondigheidsbeginsel in de handelingen van de administratieve autoriteiten, de afwezigheid van tegenstrijdigheid in de gronden en beoordelingsfouten”.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt geen nieuwe stukken toe aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar partner, D. G. D. S., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 257 669. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar partner tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 12 januari 2021.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 256 025 van 9 juni 2021 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan D. G. D. S. Het arrest genomen in hoofde van verzoeksters partner luidt als volgt:

“2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker verklaart Brazilië te hebben verlaten uit vrees voor zijn neef, die sinds 2012 meermaals zijn identiteit gebruikte telkens wanneer hij door de autoriteiten gevat werd voor criminele feiten (notities CGVS, p. 7-14). Verzoeker kaartte dit aan bij de autoriteiten en toen zijn neef dit te weten kwam, werd verzoeker bedreigd door zijn neef (notities CGVS, p. 10-11). Omdat zijn neef hem bleef bedreigen en zijn identiteit bleef gebruiken, verliet verzoeker Brazilië definitief op 26 april 2017 (notities

CGVS, p. 7-14; verklaring DVZ, vraag 32). Verzoeker kwam aan in België op 27 april 2017 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 19 augustus 2020 (notities CGVS, p. 6).

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad evenwel dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing uitgebreid vastgesteld wordt dat verzoeker de door hem beweerde (doods)bedreigingen door M. niet aannemelijk maakt.

Ten eerste wordt er in dit verband door de commissaris-generaal terecht op gewezen dat de houding van verzoeker en zijn vrouw niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Meer bepaald wordt dienaangaande het volgende overwogen:

“Vooreerst dient er gewezen te worden op uw houding. Uit uw verklaringen blijkt dat uw neef u in 2012 reeds met de dood bedreigd heeft, dat de bedreigingen van die aard waren dat u in januari 2013 voor een tweetal jaar naar België vluchtte (CGVS, p. 5) en dat u desondanks terugkeerde naar Brazilië. Uw rechtvaardiging, met name dat u toen terugkeerde omdat u dacht dat uw neef zeer lang in de gevangenis zou moeten zitten, kan gelet op het feit dat u zich nooit informeerde hoe lang hij in de gevangenis moest zitten (CGVS, p. 14-15) en gelet op het feit dat hij u ook in 2012 vanuit de gevangenis bedreigde en dat u zich desondanks onveilig voelde, maar moeilijk overtuigen. Hoewel jullie sinds 2017 opnieuw in België verblijven – vanaf drie maanden na uw aankomst hier verbleef u hier illegaal –, hebben jullie bovendien nog tot 19 augustus 2020 gewacht alvorens om internationale bescherming te verzoeken. U rechtvaardigde uw laattijdig verzoek door te stellen dat u dacht dat een dergelijk verzoek indienen niet mogelijk was omdat Brazilië geen land in oorlog is. Van zodra u vernam dat u toch een dergelijk verzoek kon indienen, deed u dit (CGVS, p. 6). Uw partner verklaarde dat ze nooit onderzocht heeft of er wel mogelijkheden waren om asiel aan te vragen en jullie probeerden ook niet op een andere manier jullie illegale situatie in orde te brengen (CGVS A. (...), p. 6-7). Deze uitleg kan jullie laattijdig verzoek niet rechtvaardigen. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u duidelijk niet heeft gedaan. Overigens is het opvallend dat uw partner met jullie zoontje – uw tweede kind was toen nog niet geboren – na uw vlucht uit Brazilië in 2017 nog twee maanden in Brazilië achterbleef, terwijl u nochtans vreesde dat uw neef (of diens criminele entourage) ook hen iets zou aandoen (CGVS, p. 4; p. 20; CGVS A. (...), p. 4-5; p. 9; p. 18-19). Uw terugkeer naar Brazilië ergens in de loop van 2014, het feit dat uw vrouw na uw vlucht nog twee maanden in Brazilië verbleef ondanks uw vrees dat uw neef haar ook iets zou aandoen en uw heel laattijdig verzoek om internationale bescherming nadat u zowel in 2013 als in 2017 Brazilië ontvluchtte naar aanleiding van de door u beweerde bedreigingen door uw neef zijn slechts moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en tasten bijgevolg de ernst en de geloofwaardigheid van jullie beweerde vrees ten aanzien van uw neef aanzienlijk aan.”

Verzoeker merkt desbetreffend op dat hij meende dat hij dergelijk verzoek niet kon doen omdat zijn land niet in oorlog was, doch de Raad merkt op dat verzoeker dit reeds opwierp tijdens zijn persoonlijk onderhoud en dat dienaangaande in de bestreden beslissing reeds terecht wordt gesteld dat deze uitleg niet volstaat om het laattijdige verzoek te rechtvaardigen, omdat van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt immers redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet. Het louter herhalen van diezelfde uitleg biedt dan ook allerminst soelaas. Verzoekers bemerking in zijn verzoekschrift dat zijn “(...) ballingschap in België hem gerust (stelde) omdat hij tussen twee veroordelingen in dacht dat zijn neef hem in het buitenland niet kon bereiken”, doet hieraan geen enkele afbreuk. Bovendien dient erop te worden gewezen dat de kans om gerepatrieerd te worden steeds aanwezig is in hoofde van iemand die geen geldige verblijfstitel heeft. Een beroep op internationale bescherming houdt net in dat verzoeker niet zou worden gerepatrieerd in geval van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals

bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat verzoeker dan verkoos om hier te verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldige verblijfstitel, en zich zodoende blootstelde aan het risico op repatriëring naar Brazilië waar hij zijn neef zou vrezen, staat dan ook haaks op de door hem beweerde nood aan internationale bescherming.

2.3.4.4. Ten tweede wijst de Raad op de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker en zijn vrouw incoherente en bevreemdende verklaringen aflegden over de door hen beweerde bedreigingen van verzoekers neef. In het bijzonder wordt dienaangaande door de commissaris-generaal het volgende gemotiveerd: "Daarnaast legden jullie incoherente en bevreemdende verklaringen af over de door u beweerde bedreigingen vanwege uw neef. Zo stemmen uw verklaringen betreffende de verblijfplaats van uw neef toen hij u telefonisch bedreigde niet met elkaar overeen. Aanvankelijk beweerde u immers dat als hij u opbelde, het altijd vanuit de gevangenis was (CGVS, p. 14). Even later zei u evenwel dat hij u ook telefonisch bedreigde toen hij op vrije voeten was (CGVS, p. 16). Bevreemdend is voorts dat u naar aanleiding van de bedreigingen in 2012 geen klacht indiende naar eigen zeggen omdat u niet zo ongerust was en omdat u dacht dat het wel zou bekoelen (CGVS, p. 12), maar dat u vanwege dezelfde bedreigingen het blijkbaar wel nodig vond om Brazilië te ontvluchten. Bovendien is het erg merkwaardig dat u na de bedreigingen door uw neef uw partner weliswaar vroeg om naar België mee te komen, maar dat u haar niet op de hoogte bracht van de reden waarom ze mee moest komen. Dit zou ze pas vernomen hebben in 2014 (CGVS A. (...), p. 6). Dat ze dit pas in 2014 vernam en dat u haar hiervan niet op de hoogte bracht toen ze voor haar eerste reis naar België in januari 2013 nog in Brazilië was, hoewel u vreesde, zoals reeds aangestipt, dat uw neef uw familieleden iets kon aandoen, komt weinig aannemelijk over. In het verlengde hiervan is het opmerkelijk dat uw vrouw niet wist of u voor 2014 al dan niet op de hoogte was van het feit dat uw neef uw naam al eerder gebruikt had (CGVS A. (...), p. 13). Nochtans verklaarde u naar aanleiding hiervan in 2013 Brazilië ontvlucht te zijn: u ontdekte de identiteitsfraude voor het eerst in 2012 en werd voor het eerst in 2012 bedreigd (CGVS, p. 5; p. 9). Verder verklaarde A. (...) enkel weet te hebben van bedreigingen in 2012, die ze, zoals reeds aangestipt, pas in 2014 te weten kwam, en bedreigingen in 2017 (CGVS A. (...), p. 9-10). Gevraagd wanneer M. (...) jullie de eerstvolgende keer na 2012 bedreigde, verklaarde ze dat het volgens haar in 2017 was. Ze wees erop dat ze na jullie terugkeer aanvankelijk dacht dat alles opgelost was en dat M. (...) uit jullie leven was verdwenen; alles was [voor haar] perfect. In 2017 merkte ze dat u verschillende telefoontjes van verschillende telefoonnummers ontving, waardoor ze u begon te wantrouwen en waardoor u haar de werkelijke situatie uitlegde (CGVS A. (...), p. 8; p. 10). Dat u volgens A. (...) enkel in 2012 en 2017 werd bedreigd, stemt niet overeen met uw verklaringen. U beweerde immers dat u sinds 2014 heel regelmatig door uw neef werd opgebeld en dat hij u toen bedreigde. Dit gebeurde wel twee tot drie keer per maand (CGVS, p. 14). Jullie incoherente verklaringen over de bedreigingen vanwege uw neef ondergraven in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan."

Waar verzoeker opwerpt dat het feit dat M. hem bedreigde door te bellen vanuit de gevangenis, niet in strijd is met de dreigementen die worden geuit wanneer hij vrij is, wijst de Raad erop dat verzoeker aanvankelijk uitdrukkelijk verklaarde dat als M. hem opbelde, het altijd vanuit de gevangenis was ("Sinds 2014 belde hij me heel regelmatig dat was twee tot drie keer per maand, dat was telefonisch en ook via die vriend die zei dat hij me met de dood bedreigde. Als hij belde was het altijd vanuit de gevangenis" (notities CGVS, p. 14)). Het is dan ook wel degelijk inconsistent dat volgens verzoekers latere verklaringen M. hem ook telefonisch bedreigd zou hebben toen hij op vrije voeten was (notities CGVS, p. 16).

In verband met het feit dat hij naar aanleiding van de bedreigingen in 2012 geen klacht indiende, wijst verzoeker erop dat hij duidelijk uitlegde dat hij bang was voor de reactie van zijn neef. Pas in 2014 durfde hij terug te keren naar Brazilië en met de hulp van een advocaat zijn naam te zuiveren. In ieder geval ging hij wel naar de politie om aan te geven dat de persoon die ze hadden gearresteerd zijn naam had gebruikt. De Raad bemerkt evenwel dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij in 2012 geen klacht had ingediend omdat hij niet zo ongerust was en omdat hij dacht dat het wel zou bekoelen (notities CGVS, p. 12). De commissaris-generaal motiveert terecht dat deze verklaring bevreemdend is nu verzoeker vanwege dezelfde bedreigingen het blijkbaar wel nodig vond om Brazilië te ontvluchten.

Verder voert verzoeker aan dat zijn vrouw tijdens haar persoonlijk onderhoud niet stelde dat er alleen in 2012 en 2017 bedreigingen waren geweest. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers vrouw wel degelijk tijdens haar persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk aangaf dat de eerstvolgende keer dat zij bedreigd werden na de bedreiging in 2012 pas in 2017 was (notities CGVS A., p. 9-10). Het louter ontkennen van deze verklaring heft de vastgestelde inconsistentie niet op.

Wat betreft verzoekers bemerking dat zij na hun terugkeer, en terwijl neef M. en de gevangenis zat, in 2017 telefonische bedreigingen kregen en dat dit de eerste keer was dat verzoekers vrouw hoorde van de bedreigingen vanwege M., waardoor er dan ook geen sprake is van een tegenstrijdigheid in hun verklaringen over deze bedreigingen, benadrukt de Raad evenwel dat de geloofwaardigheid van de door hen beweerde bedreigingen vanwege verzoekers neef ondergraven wordt door de vaststelling dat verzoekers vrouw op het moment van haar persoonlijk onderhoud niet op de hoogte bleek te zijn van de regelmatige bedreigingen door verzoekers neef sinds 2014. Immers dient erop te worden gewezen dat van partners die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). Nog daargelaten het gegeven dat het reeds onaannemelijk is dat verzoeker zijn vrouw niet zou hebben ingelicht over de regelmatige bedreigingen vanwege zijn neef sinds 2014 toen hij in april 2017 omwille van de bedreigingen vanwege zijn neef Brazilië diende te verlaten, meent de Raad dat op zijn minst kan worden verwacht dat verzoeker zijn vrouw hiervan op de hoogte zou hebben gebracht bij haar aankomst in België in juli 2017. Dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op 9 december 2020 op geen enkel moment gewag maakt van deze bedreigingen sinds 2014, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met verzoekers neef.

Waar verzoeker verder opmerkt dat zijn vrouw niet op de hoogte was van de identiteitsdiefstal in 2012, noch in 2013 en dat zij pas in 2015 begreep wat er gebeurd was, wijst de Raad er evenwel op dat het niet aannemelijk is dat verzoekers vrouw hiervan niet eerder op de hoogte was, aangezien verzoeker en zijn vrouw naar aanleiding hiervan in 2013 Brazilië reeds een eerste keer ontvlucht waren.

2.3.4.5. Ten derde duidt de Raad erop dat verzoekers bewering dat hij in 2013 en 2017 het land ontvluchtte omdat zijn neef toen uit de gevangenis was (notities CGVS, p. 5 en 8) niet klopt. Door de commissaris-generaal worden in dit verband immers volgende pertinente vaststellingen gedaan: "Uit uw latere verklaringen blijkt immers niet alleen dat M. (...) op het moment dat u in 2013 naar België kwam achter de tralies zat: u verklaarde immers dat hij sinds 2012 niet meer vrij was tot 2014. Ook toen u in 2017 naar België kwam zat M. (...) in de gevangenis. In 2015 en 2016, zo blijkt uit uw verklaringen en uit de door jullie neergelegde documenten, waren er wel momenten dat uw neef op vrije voeten was en die momenten was u net wel in Brazilië (CGVS, p. 9; p. 15-17). Zo blijkt dat M. (...) onder meer in 2015 en, voor het laatst, begin 2016 ontsnapte en telkens na een aantal maanden terug ingerekend werd."

Door de commissaris-generaal wordt bovendien nog terecht het volgende overwogen: "Nog opmerkelijk is dat ofschoon de bedreigingen vanaf 2014 volgens u frequenter en ernstiger werden, jullie uitgerekend in 2015-2016, een periode waarin M. (...) criminele activiteiten had en verschillende keren op vrije voeten was – hij bedreigde jullie ook als hij in vrijheid was –, een huis kochten in Senador Canedo vlakbij M.'s (...) thuisbasis Goiânia (CGVS, p. 16; CGVS A. (...), p. 4; p. 11). Dat u niet uit Brazilië vluchtte wanneer uw neef op vrije voeten was en in die periode zelfs een huis kocht, maar wel uw huis verkocht en vluchtte wanneer hij in de gevangenis zat, is moeilijk in overeenstemming te brengen met uw beweerde vrees."

Met de loutere uitleg in het verzoekschrift dat hij en zijn vrouw inderdaad het land pas in 2017 verlieten, dat zijn neef M. het jaar ervoor, in 2016, was ontsnapt uit de rechtbank, dat deze situatie hen niet gerust stelde en dat ze vreesden dat M. zelfs na zijn veroordeling opnieuw zou ontsnappen en zijn dreigementen zou uitvoeren, doet verzoeker op geen enkele wijze in concreto afbreuk aan voormelde motivering. In het bijzonder verklaart hij hiermee niet waarom zij niet uit Brazilië vluchtten wanneer verzoekers neef op vrije voeten was, doch daarentegen in 2015-2016 zelfs een huis kochten in Senador Canedo vlakbij M.'s thuisbasis Goiânia, maar wel hun huis verkochten en vluchtten wanneer verzoekers neef in de gevangenis zat. Nochtans blijkt uit verzoekers verklaringen dat de bedreigingen vanaf 2014 frequenter en ernstiger werden (notities CGVS, p. 14) en dat zijn neef ook al in 2015 gedurende een korte periode op vrije voeten was omdat hij onder voorwaarden werd vrijgelaten (notities CGVS, p. 15-16). Bovendien wordt opgemerkt dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aangeeft dat hij en zijn vrouw "deze dreigementen niet langer lichtjes (beschouwden) nadat M. (...) in 2015 een moord pleegde en ontsnapte aan het Tribunaal dat hem in 2016 zou berechten" en dat zij "(n)a deze ontsnapping (...) echte angst voelden voor hun veiligheid en (...) radeloos (waren) door het falen van het Braziliaanse rechtssysteem". Dat verzoeker, die vanaf 2014 frequenter zou zijn bedreigd door zijn neef, in die periode

een huis kocht vlakbij M.'s thuisbasis Goiânia en zichzelf en zijn gezin niet onmiddellijk in veiligheid stelde wanneer zijn neef op vrije voeten was, noch toen zijn neef in 2015 voorwaardelijk werd vrijgelaten, noch toen zijn neef in 2016 ontsnapte, om dan in 2017 zijn huis wel te verkopen en te vluchten op een moment dat zijn neef in de gevangenis zat, valt dan ook niet te verenigen met de door hem beweerde vrees voor zijn neef.

2.3.4.6. Ten derde dient erop te worden gewezen dat de geloofwaardigheid van de voorgehouden bedreigingen vanwege verzoekers neef M. verder ondergraven wordt door de vaststelling dat verzoeker en zijn vrouw bijzonder weinig wisten over de straffen die M. kreeg. Door de commissaris-generaal wordt dienaangaande immers terecht op het volgende gewezen: "Dat jullie de bedreigingen door M. (...) niet aannemelijk hebben gemaakt, blijkt tevens uit het feit dat jullie bijzonder weinig wisten over de straffen die M. (...) kreeg. Zo verklaarden jullie niet te weten tot welke straf M. (...) veroordeeld werd en hoe lang hij momenteel in de gevangenis moet zitten (CGVS, p. 17; CGVS A. (...), p. 13). Nochtans kan aangenomen worden dat, indien u daadwerkelijk door M. (...) met de dood werd bedreigd, de duur van zijn gevangenschap bijzonder interessante informatie zou zijn aan de hand waarvan jullie jullie risico in Brazilië zouden kunnen inschatten. Dat jullie hierover geen enkele informatie hadden, ondermijnt dan ook wederom jullie beweerde vrees ten aanzien van M. (...) die u met de dood zou bedreigen. Jullie verklaarden nog dat M. (...) aan het proberen is om vrij te komen maar konden niet zeggen op welke basis hij dit probeert (CGVS, p. 17-18; CGVS A. (...), p. 9; p. 13). Gevraagd naar de voorwaarden om vervroegd vrij te komen, verklaarde uw partner dat dat kon wegens goed gedrag en dat het afhankelijk is van de opgelegde straf, die ze, zoals aangehaald, merkwaardig genoeg niet kende (CGVS A. (...), p. 13). Dat geen van jullie beiden wist hoeveel jaar M. (...) gekregen had en welke straf hij momenteel uitzit is weinig ernstig, waardoor jullie bewering dat hij binnenkort mogelijks vrij zou komen het puur hypothetische karakter niet kan overstijgen."

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om voormelde motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.4.7. Ten slotte meent de Raad dat de commissaris-generaal er nog op wijst dat hoewel de bedreigingen ten aanzien van verzoeker reeds begonnen zouden zijn in 2012 en vanaf 2014 toegenomen zouden zijn in ernst en hevigheid, het nooit tot een fysieke confrontatie met M. of met zijn bendeleden gekomen is terwijl M. daar logischerwijs toch de kans toe had. Verzoeker bleef immers steeds op dezelfde plaats wonen, niet ver van M.'s thuisbasis Goiânia, en ging gewoon werken. Deze vaststelling, die verzoeker evenmin in concreto weerlegt of verklaart, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de beweerde (doods)bedreigingen vanwege verzoekers neef M. en verzoekers vrees voor zijn neef M.

2.3.4.8. Bovendien wijst de Raad verzoeker erop dat in de bestreden beslissing tevens wordt vastgesteld dat, zelfs al had hij deze bedreigingen aannemelijk gemaakt, quod non in casu, verzoeker dan nog niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij naar aanleiding van de beweerde bedreigingen door M. geen beroep zou kunnen doen op de in Brazilië beschikbare beschermingsmodaliteiten. De commissaris-generaal overweegt met name het volgende: "Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Uit uw verklaringen blijkt immers dat noch u noch uw partner ooit klacht indiende naar aanleiding van de bedreigingen (CGVS, p. 18; CGVS A. (...), p. 15). Jullie uitleg, met name dat klacht indienen zinloos was en niets zou opgelost hebben of mogelijks represailles in de hand zou gewerkt hebben, dat de Braziliaanse wet nalatig was en dat de justitie haar werk niet deed omdat uw neef altijd vrij kwam (CGVS, p. 11-12; p. 14-16; p. 18-19; CGVS A. (...), p. 16), is niet afdoende ter rechtvaardiging voor jullie nalaten. Uit jullie verklaringen en uit de neergelegde documenten blijkt immers dat M. (...) heden in de gevangenis zit, dat hij in het verleden verschillende keren naar aanleiding van door hem gepleegde misdrijven of na zijn ontsnappingen werd gearresteerd, soms met veel moeite, en dat hij veroordeeld werd. Ook slaagde u erin om uw naam te zuiveren nadat u de autoriteiten had gewezen op de door M. (...) gepleegde identiteitsfraude. Bovendien verklaarde u dat situaties waarbij criminele feiten die na 2014 bovenkwamen en verkeerdelijk aan u werden toegeschreven gemakkelijk met uw advocaat rechtgezet konden worden; u kreeg ook een document in handen waarmee u kon aantonen dat de misdaden die uw neef in uw naam had gepleegd niet door u

werden gepleegd en u kende nooit problemen met uw autoriteiten naar aanleiding van de door M. (...) gepleegde identiteitsfraude (CGVS, p. 12-13). Dat er nieuwe criminele feiten zouden kunnen opduiken die verkeerdelijk aan u toegeschreven zouden worden waardoor u hiervoor verkeerdelijk zou moeten opdraaien en in de gevangenis zou moeten gaan (CGVS A. (...), p. 17-18), is dan ook een blote bewering die jullie geenszins aannemelijk gemaakt hebben. Bovendien blijkt uit de door uw partner neergelegde documenten dat uw neef veroordeeld werd voor identiteitsfraude, zei u dat uw neef u bedreigde omdat hij door u [naar aanleiding van de door u aangekaarte identiteitsfraude] veel langer in de gevangenis moest zitten, veronderstelde ook uw partner dat hij door de vastgestelde identiteitsfraude langer in de gevangenis moest zitten en vermoedde ze eveneens dat hij naar aanleiding van een eventuele klacht van jullie gestraft zou worden (CGVS, p. 10; p. 14; CGVS A. (...), p. 14-16). Uit het voorgaande kan dan ook bezwaarlijk onwil of onkunde vanwege de Braziliaanse autoriteiten om op te treden naar aanleiding van door uw neef gepleegde misdrijven afgeleid worden. Dat sommige procedures, onder meer door een trage communicatie en informatiedoorstroming vanwege de Braziliaanse administratie, soms lang duren, zoals u ook nog aanstipte (CGVS, p. 12-13), doet aan deze vaststellingen betreffende het optreden van de Braziliaanse autoriteiten ten aanzien van uw neef M. (...) geen enkele afbreuk. Dat u vreesde dat het indienen van een klacht de problemen zou verergeren en mogelijke represailles (die u overigens bezwaarlijk kon concretiseren – u verwees enkel naar partnergeweld die echter niet op uw problematiek van toepassing is –; CGVS, p. 19) in de hand zou werken, kan uw nalaten ter zake evenmin rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Brazilië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.”

Verzoeker beperkt zich ertoe te stellen dat de autoriteiten niet in staat zijn een afdoende bescherming te bieden nu zijn neef reeds meermaals is kunnen ontsnappen, doch de Raad is van oordeel dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat deze uitleg niet volstaat om te vergoelijken waarom verzoeker geen beroep gedaan heeft op de Braziliaanse autoriteiten voor wat betreft de bedreigingen vanwege zijn neef. Meer bepaald wijst de commissaris-generaal er in dit verband op dat uit hun verklaringen en de neergelegde documenten blijkt dat M. heden in de gevangenis zit, dat hij in het verleden verschillende keren naar aanleiding van door hem gepleegde misdrijven of na zijn ontsnappingen werd gearresteerd, soms met veel moeite, en dat hij veroordeeld werd. Hieruit kan bezwaarlijk onwil of onkunde vanwege de Braziliaanse autoriteiten om op te treden naar aanleiding van door verzoekers neef gepleegde misdrijven afgeleid worden.

2.3.4.9. Ten slotte onderstreept de Raad dat hoe dan ook moet worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat verzoeker zich niet elders in Brazilië, ver van Goiânia, bijvoorbeeld in Aruanã (waar zijn ouders naartoe verhuisden), in Rio de Janeiro, in Manaus of in Fortaleza, zou kunnen vestigen om zijn beweerde problemen met zijn neef te ontlopen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers terecht het volgende vastgesteld: “Tot slot blijkt uit niets dat u zich niet elders, ver van Goiânia, bijv. in Aruanã (waar uw ouders naartoe verhuisden), in Rio de Janeiro, in Manaus of in Fortaleza, zou kunnen vestigen om uw beweerde problemen met uw neef te ontlopen. Na een analyse van alle elementen kan immers worden gesteld dat het concept van intern vluchtalternatief op u kan worden toegepast, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Eerst en vooral bent u in staat om zich elders te vestigen. Uit uw verklaringen blijkt dat u de afgelopen jaren drie keer naar Europa afreisde en uw ouders, die volgens u ook bang waren voor uw neef, konden in het verleden binnen Brazilië, en meer bepaald naar Aruanã, volgens u ver van Goiânia, verhuizen (CGVS, p. 8; p. 16). Er kan verder worden gesteld dat u geen vrees voor ernstige schade zou ondervinden in de overwogen hervestigingszone. Jullie beweerden weliswaar dat uw neef ook al in andere Braziliaanse staten misdrijven heeft gepleegd – jullie zouden overal zijn schaduw voelen –, dat jullie goed weten waartoe hij in staat is en dat jullie niet wisten waar zijn bendeleden zich overal bevonden. Deze uitleg overtuigt niet. Immers, zoals hierboven reeds werd aangestipt, slaagden jullie erin, ondanks de bedreigingen van uw neef, zelfs in de buurt van Goiânia, waar u in uw eigen huis bleef wonen, en zelfs wanneer uw neef op vrije voeten was, om confrontaties met M. (...) of zijn bendeleden te vermijden. Aangezien jullie erin slaagden zelfs in de buurt van Goiânia een confrontatie met M. (...) en/of zijn bendeleden te vermijden blijkt uit niets dat het voor jullie onmogelijk zou zijn om in een groot land als Brazilië, ver van Goiânia, een veilig leven te leiden. Uit niets blijkt overigens dat uw ouders in Aruanã met uw neef problemen hebben gekend (CGVS, p. 16; CGVS A. (...), p. 11; p. 16-17). Bijkomend kan

nog aangestipt worden dat er, zoals hieronder nog zal blijken, voor burgers in Brazilië actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Bijgevolg blijkt uit niets dat u elders buiten uw regio van herkomst ook maar enige vrees voor vervolging of ernstige schade zou moeten koesteren. De beoogde hervestiging kan tot slot redelijk genoemd worden. U heeft in het verleden verschillende jobs uitgeoefend in Brazilië en volgde verschillende opleidingen (CGVS, p. 5). Uw partner werkte in Brazilië als schoonmaakster en volgde ook een opleiding (CGVS A. (...), p. 5). Uit niets blijkt bijgevolg dat het, rekening houdend met de algemene socio-economische toestand van het land, economisch voor jullie onmogelijk zou zijn om elders een nieuw leven op te bouwen en er werk te vinden. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bijgevolg dat jullie niet aannemelijk gemaakt hebben dat het voor jullie onmogelijk zou zijn om zich definitief ver van Goiânia, bijv. in Aruanã, Rio de Janeiro, Manaus of Fortaleza, te vestigen.”

Verzoeker onderneemt geen enkele poging om voormelde vaststelling met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waardoor deze onverminderd overeind blijft.

2.3.4.10. Verder is de Raad van oordeel dat de door verzoeker bijgebrachte documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3.4.11. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.12. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoeker de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal desbetreffend als volgt:

“Tot slot kan, overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechtelijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden gevisieerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Bij gebrek aan willekeurig geweld in Brazilië, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt die voormelde vaststelling in een ander daglicht stellen.

2.3.6. In zoverre verzoeker meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was hij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat ook verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en nieuwe en/of aanvullende bewijsstukken neer te leggen, waarbij zij in de mogelijkheid was zich te laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is.

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET